

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a fost tradusă cu sprijinul
financiar al Centrului pentru Carte și Lectură
al Ministerului Culturii din Italia.

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

MELISSA PANARELLO

ISTORIA

BANILOR MEI

Traducere din italiană și note de
MIHAI BANCIU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

MELISSA PANARELLO
STORIA DEI MIEI SOLDI
Copyright © 2024 by Giunti Editore S.p.A./Bompiani,
Firenze-Milano
www.giunti.it
www.bompiani.it
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PANARELLO, MELISSA
Istoria banilor mei / Melissa Panarello; trad. din italiană
și note de Mihai Banciu. – București: Humanitas Fiction, 2026
ISBN 978-606-097-859-6
I. Banciu, Mihai (trad.; note)
821.131.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

*Atunci când rămânem multă vreme
singuri populăm golul cu fantome.*

— Guy de Maupassant, *Le Horla*, 1887

*Însă ei nu vor cunoaște nicicând durerea
de a trăi cu un nume pe care nu l-ai avut
niciodată.* — Nina Simone, *Stars*

CEALALTĂ EU

M-am întâlnit cu Clara T. atunci când nu mai era ea. La fel ca toți cei care o văzuseră sau o cunoscuseră în anii ei cei mai buni, păstram despre ea o amintire care nu ținuse seama de timpul așternut peste ea asemenea prafului. Pe față, nici urmă de chirurgie estetică, buzele erau subțiri, brăzdate de mici cute, asemenea celor care se îngămădeau la colțul ochilor și pe mijlocul frunții. Părul, din câte îmi aminteam întotdeauna lung, era acum tuns deasupra umerilor și era mai puțin strălucitor decât odinioară, de un castaniu sobru. Își menținuse însă silueta, un fizic nervos cu sâni mici îndreptați în sus. Iar corpul părea cel al unei fete, spre deosebire de față, care era cea a unei femei îmbătrânite și care-și pierduse întreaga ei blândețe. În ziua aceea am avut senzația că e vorba de o femeie înfrântă, fiindcă așa arăta. Mă aflu în cartierul Monti, la colțul dintre via Leonina și via Urbana, în fața intrării spre linia B de metrou, și așteptam o prietenă cu care ar fi

trebuit să merg la masă și care tocmai mă anunțase printr-un mesaj că avea să întârzie, când mi-a atras atenția o zarvă mare: în cârciuma din fața mea, actrița Clara T. azvârlea cu scaunele. Apucase unul, pe altul l-am văzut zăcând pe jos, și îl arunca spre vitrină. Un bărbat zdravăn, tânăr, cu o cămașă în carouri, încerca să o oprească: scaunul a lovit geamul, iar ceea ce s-a rupt a fost piciorul de lemn. Bărbatul, Clara și celelalte trei persoane au rămas nemișcate, iar atunci mi-am dat seama că înăuntrul localului, lângă cadavrul scaunului, se afla un porumbel. Bărbatul a îmbrâncit-o din spate. „Ce dracu’ faci, târfă?” a urlat, apoi i-a tras o palmă. După câteva clipe de consternare, pe când Clara își dusesese o mână nu în locul unde fusese lovită, ci mai jos, de parcă lovitura ar fi reverberat asemenea undelor într-o băltoacă, l-a palmuit și ea, după care a urlat: „Târfă e o meserie, nu o insultă! Voi, bărbații, urâți păsărica!” și a ieșit în pas de defilare.

Am observat-o cum trece de colț și se îndreaptă spre via Leonina, în câteva secunde ajunsese la jumătatea străzii, devenind un punct îndepărtat, încă plin de nervi. M-am hotărât să o urmez, aveam timp înainte ca prietena mea să ajungă la mine. Primăvara avea să sosească peste câteva zile, dar era încă frig, chiar dacă ziua aceea, o sâmbătă, era însorită. Clara era îmbrăcată cu un trenchi de voiaj mult prea ușor pentru temperatura aceea, un tricou *dolce vita* subțire, cu dungi albe, pantaloni negri strânși pe

șolduri și evazați pe pulpe. Impermeabilul ei flutura ca o mantie în timp ce o apuca pe via dell'Angeletto și urca până la intersecția cu via degli Zingari. Acolo a hotărât să se oprească, s-a sprijinit cu o mână de zid, s-a aplecat spre mica fântână aflată la picioarele ei.

„Te simți bine?“ Vocea mea a făcut-o să tresară.

M-a fixat disprețuitor. Ochii ei verzi te înspăimântau, erau afundați în carne, ca două lucruri născute mai înainte și în jurul cărora se alcătuiseră întreaga materie care făcea din ea o persoană: Clara.

„Te-a rănit? Ai nevoie de ceva?“

A clătinat din cap, părul îi era uscat și mirosea ca în anii șaptezeci, a paciuli. Gestul a făcut să zdrângăne câteva monede pe care îmi închipuiam că le are în buzunar.

„Mulțumesc. Sunt bine.“

Mi-am dat seama că partea de obraz unde fusese lovită începuse să se umfle.

„E nevoie de gheață, dacă vrei, vin cu tine să o iei“, am spus, arătând spre barul din piațetă cu mesele afară, care la ora aceea începeau să se umple pentru prânz.

Fără să mai fie nevoie să-i repet, a făcut semn cu capul că da, s-a lăsat luată de braț ca și cum am fi fost două vechi prietene și mi-a permis să am grijă de ea.

În interiorul localului, grupuri de oameni stăteau în jurul barului, ar fi fost imposibil să ajungi

la teighea, de aceea ne-am așezat la una dintre ultimele mese disponibile, sigure că vom fi servite mai repede.

Eram față în față cu actrița care, cu cincisprezece ani mai înainte, fusese eu. Eram amândouă foarte tinere când a debutat în filmul realizat după cea de-a doua carte a mea. În ziare, la televiziune, la radio, ori de câte ori vorbeau despre mine trebuiau neapărat să o citeze și pe ea, și invers. *Le Iene*¹ făcuse un interviu dublu cu noi, la fel și câteva reviste pentru femei și pozaserăm pentru ședințe foto similare, cam provocatoare. Deseori ne întrebaseră ce părere avem una despre cealaltă și întotdeauna dădusem răspunsuri evazive. Mă călca pe nervi să fiu asociată cu ea, fiindcă ea era o actriță, iar eu o scriitoare, și era limpede că ea interpreta un rol, nu-ți puteai da seama ce fel de fată era cu adevărat, și totuși pentru toată lumea eram la fel. Ceea ce ne lega era marele succes de care ne bucuraserăm, fără ca nici măcar să știm că ceea ce făceam ne-ar fi făcut atât de cunoscute, sau cel puțin așa fusese pentru mine și mă gândeam că fusese la fel și pentru ea. Scenele de nuditate ale Clarei schimbaseră destinul a ceea ce ar fi putut fi, în fond, un film ușor de uitat, deși nu era vorba de frumusețea tipică italiană, ci de o femeie cu sâni mici, genunchi ascuțiți și cu mărul lui Adam vizibil. Tinerețea făcuse restul, ajungând să

1. Program al televiziunii Italia 1.

gădile pieile cele mai aspre și să trezească bătrânii care nu se mai excitau de pe vremea filmului *Pane, amore e fantasia*¹. Eu continuasem să public alte cărți, ea jucase în vreo două filme până la marea ocazie: un film cu Roman Polanski, pe care îl văzusem și eu la cinematograf. Poate și altele, însă la un moment dat le-am pierdut șirul.

Eu și Clara nu ne întâlniserăm niciodată, doar o dată o văzusem ieșind pe ușa unui bloc din zona Piazza Vittorio, unde avea loc o petrecere de la care ea tocmai plecase. Fără îndoială, nici una din noi nu s-ar fi gândit vreodată că întâlnirea avea să se petreacă în felul acela, după atâția ani.

Nu eram sigură că mă recunoscuse, și cine știe dacă își amintea de mine. Acum, cărțile mele erau mai puțin cunoscute decât altădată, și eram văzută rar prin oraș, aveam puține apariții la TV, câteva articole prin ziare. Lucram, mai degrabă, în spatele scenei, iar notorietatea era o haină strâmtă acum, când mă îngrășasem. Eram într-o perioadă senină, făceam plimbări la Verano², în cartierul în care locuiam cu partenerul și cu fiul meu, ne trezeam devreme, dimineața ne despărțeam sărutându-ne, Matteo se ducea la birou, Cosmo la creșă, iar eu lucram în tăcere până la prânz. Aveam mulți prieteni și organizam mese aproape în fiecare seară. În

1. Comedie italiană din 1953, în regia lui Luigi Comencini, cu Vittorio De Sica și Gina Lollobrigida.

2. Cel mai vechi cimitir monumental din Roma.

scurt timp aveam să lansez agenția mea literară, iar Matteo era pe punctul de a publica cel de-al treilea roman al său. Nu avuseserăm timp să ne plictisim în acei primi ani de conviețuire, seara era plăcut să stai în cearșafuri curate și să privești câteva minute de programe național-populare și, chiar dacă nici măcar eu nu mai eram cea de altădată, devenisem o persoană pe care, ca fetiță, mi-ar fi făcut plăcere s-o am drept prietenă.

„Te-a rănit?” am întrebat-o din nou.

M-a fulgerat cu privirea.

„Tu ești cea cu cartea, nu-i așa?” vocea ei sosea ca o lovitură de cuțit, timbrul mult prea înalt, dentalele mult prea marcate. Era dezagreabil, te făcea să vrei să-ți astupi urechile.

Am dat din cap, apoi a venit ospătarul, căruia i-am cerut gheața.

„Numai gheață?”

Ca să evit orice confuzie, am adăugat: „Și un *chinotto*¹. Pentru mine. Tu ce iei?”

„Și eu tot *chinotto*”, a răspuns Clara.

Ne-a lăsat singure.

„Da, eu sunt”, am răspuns.

„Mai devreme sau mai târziu trebuia să ne întâlnim, nu?”

1. Băutură răcoritoare din citrice, închisă la culoare și cu un gust ușor amarui.

„Da. Poate. Nu știu.“

Am rămas tăcute, mi-am verificat telefonul ca să aflu ce se mai întâmplase cu prietena mea și ca s-o anunț că mă mutasem câțiva metri mai încolo.

Erau două apeluri pierdute și un mesaj.

Se scuza, însă în ultimul moment fiul ei o făcuse să-și schimbe programul.

Aveam chef s-o văd pe prietena mea, de când se născuse Cosmo avusesem foarte puține prilejuri să ies singură, însă acum aveam și mai mult chef să aflu ce naiba i se întâmplase Clarei T. și nu doar la cârciuma aceea din Roma, în urmă cu câteva minute.

Oare ce făcuse ea în tot acest timp?

A turnat tot conținutul dozei de *chinotto* în paharul înalt și a pus trei cuburi de gheață, apoi l-a apropiat de obraz, pe locul unde fusese pălmuită.

N-a făcut nici măcar o grimasă, se părea că pielea ei fusese dintotdeauna obișnuită cu contactul cu frigul.

„Teribil“, a spus strângând din ochi, „e același pomete al obrazului pe care cu mulți ani în urmă m-a ars o doctoriță dermatolog. Aveam paisprezece ani, poți să crezi?“

Nu știam ce să răspund.

A luat o înghițitură mică.

„Mă dusesem acolo cu mătușa-mea. Eram distrusă din cauza acneei. Doctorița îmi unsese fața cu un acid și apoi îl lăsase acolo. Nu știam cum

CUPRINS

Cealaltă eu	7
A împărtăși	27
Socoteala banilor din buzunar	53
Polanski	63
Hărți	85
Sfârșitul	102
Avalanșa	122
Pantofi roșii	148
Unde ne punem banii	178
Epilog	199
<i>Nota autoarei</i>	203